

Хенриха 4 го, да ся намѣсва между народа си и да нагледва жилището на сиромаша и колибѣтъ на селянина. Веднѣжъ когато былъ на ловъ въ Берріерскыѣ лѣсове, срѣщнахъ на уединено мѣсто едно момче, което като не го познавало паднахъ на нозѣтъ му и думало: « За име Божіе, дай ми милостыня, и да нѣмашъ сумнѣніе че тя ще иде не на добро мѣсто.

— И не можешъ ли по-добръ да работишъ, рекъ царьтъ, дѣто ще ходишъ да просишъ милостыня ?

— Имамъ право, господине, но принуденъ съмъ да сѣди въ кѣщи, защото баща ми е на умирање, а майка ми и петъ-тъ ми братія сѣ болны на дрехы.

— Право ли ми казувашъ ?

— Ей, господине, цѣлъ истиня.

Лудовикъ му даде нѣщо милостыня, но като примысли че тя не ще му послужи за много ако е истина това що казва, попыта го пакъ ;

— Ами далечъ ли е жилището Ви ?